

[Morten Lange.]

tige sig med andet end almindelig snak om livet og om studiet, og hvad man sådan kan tale om i al almindelighed, når man nu træffer venner.

Vi må indse, at de virkelige beføjelser ligger først og fremmest hos studienævnene, og det må skærpes og præciseres yderligere i loven. Man kan godt se af lovforslaget, at det er meningen, men der er kommet en hel del mærkelige kvalifikationer og ordvalg ind, som gør, at vi bliver nødt til at få dette gjort klart. Efter min opfattelse må delegationen af kompetencen i studiesager til studienævnene være definitiv; det synes jeg er et af de hovedresultater, vi er nået frem til gennem lang tids styrelsesdebat ved universitetet, og vi bør holde os til det.

Det er ikke det samme som institutstyrelserne; i virkeligheden er disse et helt andet element i universitetets almindelige opbygning. En institutstyrelse er en styrelse for et institutråd, en arbejdspladsfunktion, som har sine ganske bestemte opgaver. Samspillet er også nævnt. Studienævnene fastlægger pensum og skema og bestiller undervisningen på institutterne, og institutterne producerer undervisningen. Sådan er arbejdsdelingen tilrettelagt, og sådan er den dér, hvor systemet er mest udviklet, hvor institutterne er veludviklede — det er en af de ting, vi vil stræbe imod — som de vil være ved nye universiteter, sådan som vi planlægger dem. Vi skal naturligvis planlægge en styrelseslov, så den svarer til de kommende universiteter, og ikke til dem, som vi har under ændring, forhåbentlig da.

I afsnittet om den faglige struktur står der „hovedområder“; der kunne såmænd lige så godt have stået fakulteter, så havde man set, der ikke var foreslået nogen ændring. Det havde gjort det nemmere. Opløsningstendenserne med hensyn til fakulteterne fremgår dog i nogen grad, men vi bør dog se lidt nærmere på denne opdeling, hvor meget ministeren egentlig har tænkt sig at føre den ud i sin konsekvens, eller hvor meget det blot skal være en, skal vi sige lettere inddelingsform, som han af praktiske grunde har taget med.

Under alle omstændigheder forekommer det mig, at der er ét hovedområde, som ikke er et hovedområde. Det teologiske

fakultet har knap 400 studerende ved Københavns universitet ud af en sum på alt i alt ca. 22.000. Dette er ikke et hovedområde. Det er et område under de humanistiske studier, og jeg synes — uden at det på nogen måde skal fortolkes som en antiklerikal holdning eller noget som helst i den retning, endside da ugudelighed — vi skal lade hovedområderne have en vis rimelig størrelse, hvis vi overhovedet skal have dem.

Der kan siges en del om forskning i forbindelse med dette forslag. Der er en § 2 i forslaget, som siger, at forskningen må universitetet ganske selv bestemme, men i bemærkningerne til forslaget står der, at det må det ikke alligevel. Jeg elsker, når der er sammenhæng imellem et lovforslag og de tilknyttede bemærkninger. Vi har ved lov vedtaget en række koordineringsorganer, og jeg synes ærlig talt, det ville være praktisk at få dem fyldt ind på rimelig måde i denne lov, sådan at vi havde en konsekvens og sammenhæng og kunne se den. Betydningen af disse organer bliver stigende, i jo højere grad vi får flere universiteter, som har samme fakulteter, samme fag, samme hovedområder, samme studier, og det vil være væsentligt, at vi får den sag om koordineringen gjort til noget, som må respekteres ved det enkelte universitets styring.

Det er meget godt at sige, at universiteterne har en betydelig suverænitet osv., og det er også godt, hvis der ikke bliver for meget regereri ved universiteterne, men man skal ikke tro, at universiteterne er autonome, selvstyrende, stater, som kan leve uden samarbejde med de øvrige universiteter og de øvrige højere læresteder. Kort sagt, sådan som centertanken må blive båret ud igennem tiderne, er jeg ikke i tvivl om, at den fromme bøn om den frie universitetsforskning er velment, men ikke så forfærdelig godt præciseret.

Der er meget at rette i dette lovforslag. Der er også mange principper, som vi bliver nødt til at tage op i udvalget. Som sagt, jeg mener, at lovforslaget nok går et stykke af vejen, men jeg tror, vi kan sætte vores mål noget længere henne ad vejen allerede nu. Jeg tror, det vil være muligt, og jeg håber, at folketingsudvalget vil være det rigtige sted til et sådant samarbejde, så vi når frem til en styrelsesform, som i sin smidig-